

Porold le térded gyermek s kezd elölről!
szóltam magamra hányszor — s aki féltett,
Anyám tán most se tudja még: fiából
mielőtt játszott volna, koravén lett . . .

S ime, ki arcomat hordozza, játszik!
A bunkerekről mit se tud, s ez így jó,
voltam helyette minden — mért morognék
ha gondja sincs még, hangja is mosolygó,

s mért fájlalnám az elveszett gyerekkort,
hogy komolyabban játszottam? — Ha félttem
csak attól, hogy a lélegzet kifulladás
s majd nem sikerül mégse ideérnem.

S mire kinöttem csontjaimat, végül
hisz megnyugodtam így is, csendesebben
lépek . . . S ahogyan visszanézek, látom:
hűség voltam minden szerelemben.

GYŐRI LÁSZLÓ

JÉGESŐ

Behasad a kukorica körme,
jégeső veri a levelet.
Kifut a vér, lefut a csőre,
vörösre festi őszre a szemet.

Veri a krumplit, vág a szárhoz,
anyámé, mindegy, elveri.
A krumpli kapkodva kiáltoz,
megvakultak églátó szemei.

Behasad a kukorica körme,
jégeső veri a levelet —
foszlik, elomlik a gyöngye
töklevél, dob-bőre kireped

s

a cirok, a napraforgó,
a répa, a lófogú borsó,
az uborka, a magsaláta
anyámra vár, hogy megkapálja.

HETEDNAP

A leltár, mit hetednap veszek,
csak porcelán, otthoni világ —
törékeny górék, kimeszelt
gyümölcsfák, ikrás kukoricák.

Sóskrumplin kiteleltetett
jorksirok, mangalicák,
paréjok s paréjra terelt
hamvas dunnacihák.

Érintetlen,
változatlan,
anélkül, hogy óvnám —

a leltárt elsiettem,
fölöttem, alattam
romlás, hazaomlás.